

КРИК је својом причом аргументовао оно о чему се данима после инаугурације шушкало, а што се годинама нагађа. Ситни, а чини ми се и не само ситни криминалци, у Српској напредној странци открили су своју „сигурну кућу“, готово цркву.

Владајућа партија ситне и крупне криминалце третира као стадо заблуделих фанова којима је неопходно искупљење – ови крупнији искупљују се тако што постају валидни спонзори, а они ситнији су ту да се нађу при руци: кад треба неког пребити, заплашити, пратити, упасти у стан или урадити шта слично.

Ако за пример имате конференције за новинаре какве практикује најмоћнији човек у земљи, очекивано је да на улици комуникацију са новинарима воде они којима је дојављено да због тога неће одговарати.

Знате, неки политички књиговођа израчунао је да је штета која настаје онемогућавањем новинара да раде свој посао или њиховим премлаћивањем – исплатива.

У друштву у ком се интервјуи осуђених криминалаца користе за политичке обрачуне, ваљда је потпуно очекивано да криминалци на слободи уређују и сређују – новинаре.

„Навијачи“ су најјача невладина организација под контролом Владе Србије и о томе је најкомпетентнији да прича онај који са Андрићевог венца контролише и Владу Србије и навијаче Србије и комплетну Србију.

За разлику од његовог политичког ментора, министар полиције о навијању и навијачима зна колико и о полицији – ништа, дакле. Тако да његов суд о навијању и навијачима и о томе шта јесте а шта није навијање, ваља узети с резервом.

Небојши Стефановићу не треба замерити јер је у заиста непријатној ситуацији – он је час потпредседник странке, час министар унутрашњих послова, па затим Вучићево „друго ЈА“, онда водећи бот и тако даље.

Ја верујем, тачније речено – хоћу да верујем да професионалци у полицији раде свој посао. И готово сам сигуран да су оперативци урадили оно што је до њих у случајевима напада на новинаре. Политичко крило Министарства унутрашњих послова је та карика у ланцу која пуца увек кад то врху власти одговара.

То није почело маја 2012. године, наравно, али никад, ни под Милошевићем, није овако безочно манипулисано полицијом.

Слободана Милошевића су 1997. грађани гадјали старим ципелама док се у црном мерцедесу удаљавао из Савезне скупштине после проглашења за председника СР Југославије. Падале су старе ципеле и по главама милиционера. Ови су узвратили пендречењем и привођењима, што је и нормално у таквим ситуацијама, али је милиционер који је „боксером“ повредио једног од опозиционара, после само три дана „попио“ суспензију а затим и отказ. Дајем десну руку да би др Стефановић тог милиционера данас унапредио.

Аутор је председник Независног удружења новинара Србије (НУНС)

(КРИК)